

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 23. studenoga

2016. **[Multimedia]**

Savjetovati i poučavati

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nakon što je završio Jubilej, vraćamo se redovnom ritmu, ali su ostala još neka razmišljanja o djelima milosrđa tako da nastavljamo s time.

Razmišljanje o djelima milosrđa danas se dotiče dvaju djela koja su snažno međusobno povezana: dvoumna savjetovati i poučiti neuka, to jest onoga koji nije stekao nikakva znanja. Neuk je prejaka riječ, ali se odnosi na one koji nešto ne znaju te ih se treba poučiti. To su djela koja se mogu živjeti bilo u jednoj jednostavnoj, obiteljskoj dimenziji, dostupnoj svima, bilo – posebno ova druga, to jest poučiti – na jednom više institucionalnom, organiziranom planu. Pomislimo, na primjer, koliko djece još uvijek pati od nepismenosti. To je upravo neshvatljivo: u svijetu gdje je tehnološki, znanstveni napredak otišao tako daleko, ima nepismene djece! To je nepravda. Koliko samo djece pati zbog neobrazovanosti. To je stanje velike nepravde koja narušava samo dostojanstvo osobe. Bez obrazovanja se, usto, lako postaje plijenom izrabljivanja i raznih vrsta društvenih nedaća.

Crkva je, tijekom stoljećâ, osjećala potrebu zalagati se na polju obrazovanja jer njezina misija evangelizacije podrazumijeva napor vraćanja dostojanstvo najsiriromašnijima. Od prvog primjera jedne "škole" koju je upravo ovdje u Rimu, u drugom stoljeću, osnovao sveti Justin, sa ciljem da kršćani bolje upoznaju Sveto pismo, pa sve do svetog Josipa Kalasancijskog, koji je otvorio prve besplatne pučke škole u Europi, imamo dugi popis svetaca i svetica koji su u različitim razdobljima školovali one koji su grcali u najvećoj bijedi, znajući da će se oni tako moći izvući iz bijede i pobijediti diskriminiranost. Koliki su samo kršćani, vjernici laici, Bogu posvećena braća i sestre, svećenici posvetili vlastiti život obrazovanju, školovanju djece i mladih! Velika je to stvar! Pozivam vas da im odamo počast jednim lijepim pljeskom! [pljesak vjernikâ] Ti pioniri obrazovanja duboko su shvatili ovo djelo milosrđa i učinili od njega način život koji je kadar preobraziti samo društvo. Jednostavnim radom i s malo struktura znali su vratiti dostojanstvo tolikim osobama! A obrazovanje koje su pružali bilo je često usmjereno također na rad. Sjetimo se samo svetog Ivana

Bosca, koji je djecu s ulice, najprije s oratorijem a kasnije sa školama, uredima, obrazovao za rad. Tako su nikle mnoge i različite stručne škole, koje su osposobljavale za rad i istodobno učile ljudskim i kršćanskim vrijednostima. Obrazovanje je, stoga, doista posebni oblik evangelizacije.

Što više raste obrazovanje to više osobe stječu sigurnosti i svijest, za čim svi imamo potrebu u životu. Dobro obrazovanje nas uči kritičkoj metodi, koja obuhvaća također neku vrstu sumnje, koja je korisna za postavljanje pitanja i provjeru postignutih rezultata, u cilju boljeg upoznavanja. Ali djelo milosrđa savjetovanja onih koji su u sumnji ne odnosi se na tu vrstu sumnje. Izražavati milosrđu prema onima koje muče sumnje znači ublažiti onu bol i patnju koju rađaju strah i tjeskoba koji su posljedice sumnje. To je stoga čin prave ljubavi kojim se želi pružiti potporu nekoj osobi u slabosti izazvanoj nesigurnošću.

Mislim da bi me netko mogao pitati: "Oče, ali ja imam toliko sumnji glede vjere, što mi je činiti? Za vi nikada nemate tih sumnji?" Imam ih, i to mnogo... Sigurno da u nekim trenucima svima dođu sumnje! Sumnje u pogledu vjere, u pozitivnom smislu, su znak da želimo bolje i dublje upoznati Boga, Isusa, i otajstvo njegove ljubavi prema nama. "Ali, ja imam tu sumnju: tražim, proučavam, gledam ili tražim savjet kako postupiti". To su sumnje koje pomažu rasti! Dobro je dakle da si postavimo pitanja o našoj vjeri, jer smo na taj način potaknuti produbiti je. Sumnje, ipak, treba također nadvladati. Da bismo to uspjeli nužno je slušati Božju riječ, i shvatiti ono čemu nas ona uči. Važan put koji umnogome pomaže u tome jest kateheza, kojom nam navještaj vjere dolazi ususret u konkretnom osobnom i zajedničkom životu. Postoji, istodobno, drugi, jednako važan put, a to je živjeti vjeru u što je moguće većoj mjeri. Ne činimo od vjere apstraktnu teoriju gdje se sumnje množe. Neka vjera radije postane naš život. Trudimo se prakticirati je u služenju braći, osobito onoj koja su najpotrebitija. I tada će se mnoge sumnje raspršiti, jer osjećamo prisutnost Boga i istinu evanđelja u ljubavi koja, bez naše zasluge, prebiva u nama i koju dijelimo s drugima.

Kao što se može vidjeti, draga braćo i sestre, niti ova dva djela milosrđa nisu daleka našem životu. Svaki od nas može nastojati živjeti ih kako bismo provodili u djelo Gospodinovu riječ kada kaže da otajstvo Božje ljubavi nije objavljena mudrima i umnima, već malenima (usp. Lk 10, 21; Mt 11, 25-26). Stoga, najdublje učenje koje smo pozvani prenositi i najpouzdaniji način da se oslobodimo sumnje jest Božja ljubav kojom smo ljubljeni (usp. 1 Iv 4, 10). Velika je to ljubav, besplatna i dana jednom zasnagom. Bog nikada ne uzmiče svojom ljubavlju! Uvijek ide naprijed i čeka; daje zauvijek svoju ljubav, u vezi koje moramo osjetiti veliku odgovornost, kako bismo bili njezini svjedoci pružajući milosrđe našoj braći. Hvala!